

[Wilhelm]

registreret i det centrale kriminalregister eller ej, fordi de ved, at der ikke kan indlægges nogen person på røde papirer, uden at vedkommende er blevet anset som – i den akutte situation, men ikke nødvendigvis et halvt år efter – farlig for sig selv eller andre. Der har hr. Jimmy Stahr endnu et fuldstændig forrykt eksempel på, hvor tyndbenet en argumentation der overhovedet kan køres op for registrering af tvangsinlagte personer.

Jeg skal altså igen beklage, at vi ikke fik afsluttet sagen her, men at disse udsatte mennesker skal vente i månedsvis på, at vi får fjernet denne helt urimelige registrering, men dog sige, at jeg synes, vi med de præciseringer, hr. Jimmy Stahr gjorde her, og som fru Yvonne Herløv Andersen gjorde her, har konstateret, at der stadig væk er det samme betydelige flertal, og at det faktisk kun er det rent taktiske fif, der er lykkedes, at man har fået forhalet sagen lidt ved nu at skulle spørge sindssygelovudvalget om det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 30 stemte for, 110 imod; 1 stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 74:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af tidsubestemte foranstaltninger mod sindslidende lovovertrædere.

Af Wilhelm (VS) m.fl.

(Fremsat 17/2 83. Første behandling 24/3 83. Betænkning 17/5 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Wilhelm (VS):

Jeg håber bestemt ikke at provokere nogen længere debat om dette, men VS er stadig væk ikke betænkningberettiget i retsudvalget, og derfor vil jeg lige ganske kort sige

følgende: Der er jo et stort flertal, der forkaster dette forslag. Desværre er betænkningen fantastisk tynd; der står ikke skygge af begrundelse for noget som helst, og det drejer sig altså om den rest af tidsubestemt anbringelse, man har, og som kan være en meget svær belastning for lige netop sindslidende lovovertrædere. Skønt hovedfilosofien ellers er, at de på grund af deres sygdom skal behandles mildere end andre mennesker, har det altså for nogle af dem denne konsekvens, at de kan komme til at sidde betydelig længere, end hvis de havde fået en almindelig straf. Det er det, forslaget forsøgte på at gøre noget ved.

Når det nu bliver afvist, skal man være klar over, at hvis vi ikke kan få en melding især fra socialdemokratiet, er den sag død, for i strid med alt det dér vand ud af ørerne, vi hørte før om, hvor rimeligt det var at spørge sindssygelovudvalget om alle mulige ting, som ellers ikke har med sindssygeloven at gøre, er det jo karakteristisk, at ministeren bestemt ikke har ønsket at høre sindssygelovudvalget, hvad det mener om de tidsubestemte straffe – det indgår ikke i kommissoriet – så hvis man bare stemmer dette ned, så er den sag død, og så er der ingen, heller ikke i sindssygelovudvalget, der beskæftiger sig med den sag om denne rest af tidsubestemte straffe.

Da det går lidt hastigt for tiden og betænkningen derfor er meget tynd og der ikke står nogen som helst begrundelse, forbehold eller synspunkter fra det flertal, der nu stemmer forslaget ned, vil jeg gerne spørge specielt socialdemokratiet, om de ikke vil tilkendegive, at de så i det mindste ønsker, at det udvalg, der nu sidder, som ganske vist får lidt for mange opgaver i forhold til det, det egentlig skulle beskæftige sig med, også ser på dette problem med de tidsubestemte straffe eller foranstaltninger, må vi hellere sige, over for sindslidende lovovertrædere, for ellers er det altså bare væk. Hvor det før lød, som om alle fandt, det var så rimeligt, at man spurgte sindssygelovudvalget om alt muligt, der ikke havde med sindssygeloven, men med sindslidende at gøre, er det altså nu ikke noget, nogen har påpeget. Derfor synes jeg, at man som et minimum kunne give en tilslutning til, at dette problem også i det mindste skulle kommenteres og behand-

[Wihjelm]

les i sindssygelovudvalget, så det ikke er fuldstændig dødt fra nu af.

Jimmy Stahr (S):

Når betænkningen er tynd, kan det skyldes, at de fleste af os måske føler, at det har været en meget stor sag at behandle på så kort tid, og i vores indstilling ligger der alene, at vi ikke kan vedtage det nu. Vi havde i stedet for gerne skrevet en beretning, men VS ønskede at få sagen herved, og så må vi forkaste det på nuværende tidspunkt. Vi ser gerne, at sagen bliver taget op igen i den nye samling, og jeg har ikke noget imod, at man overvejer, om det nedsatte udvalg til revision af sindssygeloven kunne tage dette her op. Men det bliver mere et spørgsmål til justitsministeren. Vi har ikke noget principielt imod det, men ellers kan man tage forslaget op i den nye samling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 30 stemte for, 110 imod; 1 stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 207:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Fordeling af radio- og fjernsynsprogrammer ved hjælp af fællesantenneanlæg m.v.).

(Fremsat 11/5 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Hansen (S):

Socialdemokratiet har 3 vigtige mål på radio- og fjernsynsområdet: det gælder den kunstneriske frihed, det gælder alsidigheden, og det gælder om at få tilbuddene ud til så mange som muligt, altså sikre den lige adgang.

Med til alsidigheden og den ligelige adgang hører også muligheden for at se udenlandsk fjernsyn, og derfor kan vi altså tilslutte os i hvert fald i princippet det forslag, der

her er tale om. Om det monopolbrud, der ligger i forslaget, vil jeg gerne sige, at socialdemokratiet ikke opfatter Danmarks Radios monopol som nogen hellig ko, tværtimod ser vi en række positive muligheder i, at monopollet brydes.

I forbindelse med lovforslagets annoncering sagde ministeren: nu skal der være udenlandsk TV til alle – og jeg går ud fra, at ministeren også slog ud med hånden, som hun gør nu. Var det ikke en vel flot bemærkning? Men for at få det afklaret vil jeg gerne spørge ministeren: hvor mange er alle? Er alle alle? Man kunne også spørge på en anden måde. Hvis alle virkelig skal være alle, hvad er så omkostningerne? Hvad er de tekniske omkostninger, og hvad er omkostningerne for at få kanalerne ind i stuerne? Så hvis der skal være bund i ministerens flotte håndbevægelse og udtalelse, må der altså også være nogle løsninger på disse sider af sagen.

De, der har arbejdet med TV og TVs fremtidsmuligheder, erkender, at det er overordentlig indviklet og betydningsfuldt stof, vi har med at gøre. Det er derfor også afgørende, hvilke beslutninger vi træffer. En væsentlig del af disse afgørende beslutninger forestiller regeringen sig at folketinget træffer på sølle 10 mødedage. Det tror jeg ikke på. For det første vil det udelukke, at interesseorganisationer og offentligheden i øvrigt får så meget som en levende chance for at ytre sig – i hvert fald får de ikke en chance for at ytre sig kvalificeret, hvis det skal foregå på denne her facon – og det er ikke rimeligt specielt med en lov af denne type og med de konsekvenser, det har på længere sigt.

For det andet tvivler jeg på, at man vil kunne nå at besvare de mange spørgsmål, som forslaget jo automatisk rejser. Jeg har nogle stykker, bl.a.: kan det være den samme persongruppe, der både ejer og redigerer de fællesantenneanlæg, der er tale om? Hvordan kan man løse det problem, at de fleste antenneanlæg kun har seks kanaler? Vi har allerede tre tyske programmer, vi har to svenske og forhåbentlig snart to danske. Det er syv, og så har vi problemet. Altså flere kanaler, end de allerfleste anlæg er i stand til at klare. Og problemet vil vokse. Den kommunikationssatellit, der sendes op her i juni måned, har 18 kanaler, og hvis vi også – og det går jeg ud fra at ministeren er enig i – skal have